

Přiletí Ti andělíček

Jiří London Votruba

PŘILETÍ TI ANDĚLÍČEK!
aneb
jak jsem se toulal po nebi.

Jiří London Votruba

Kdo či co je anděl?

Abych řekl pravdu, Andělko, moc to nevím!“
Jen, že jsou zobrazováni v podobě bytostí
podobajících se lidem, ale mají křídla. Četl
jsem o tom trochu!

*Údajně Jsou to nadpřirozené duchovní bytosti, které mají být
podřízeny Bohu a sloužit mu za posly mezi ním a lidmi.
Zda andělé disponují vlastní inteligencí a svobodnou vůlí, nebo
zda pouze slouží jako prostředníci a tlumočníci, prý jisté není!*

Píše se, že anděl může být pro lidi neviditelný a nechává se spatřit pouze určité osobě.

Na jména andělů je prý bible skoupá, v pozdější literatuře se objevují jejich pojmenování a roztřídění do jednotlivých andělských řádů....

Nejlepší asi bude se za nimi vydat. Samozřejmě na nebe! Kam jinam? A o všem, co se tam dozvím, ti posílat psaníčka!

Jak to na nebi vypadá?

...Bylo to, Andělko, takhle k večeru, když jsem ve snu zaklepal na nebeskou bránu. Otevřeli mi a po vysvětlení, proč tam jdu, mne vpustili dovnitř. Kupodivu bez zbytečných formalit. Jen mi sáhli na nos - zda mluvím pravdu! Žádné pozemské dotazníky!

...Všechno už tam bylo asi uděláno, a tak se odpočívalo. Parta mladých andělů seděla na obláčkách a čekala na nebeskou večeři. „*Mana? Či něco fajnovějšího?*“, odhadoval jsem v duchu. Nějak ji v tamní kuchyni nestačili včas dokončit, a tak

jeden z trochu netrpělivých andělů řekl: „*Co kdybychom si zahráli karty?*“ Ostatní přikývli. A vtom se na obláčkovém stole karty objevily.

Koukal jsem na ně zvědavě! Byly skoro obyčejné. Jako, když se hrají na Zemi. Jen na jejich obrázcích byli svatí. Ale když andělé začali hrát, poznal jsem, že je to asi jako obyčejný mariáš. Pojmenovaný, samozřejmě, trochu po Kristově matičce.

Neříkali sice: „*Spodek, svršek, král, eso!*“ Jejich slovíčka byla malinko uctivější: „*biskup, svatý Petr...*“ Ale když hra začala nabírat na tempu, slyšel jsem i ty dost hlasitě znějící rány

karet v rukách rukou trumfujících hráčů do nebeských dučen. Takové, jako když se u nás doma naklepávají peřiny! A k tomu se už uvolněněji ozývalo: „*Děda s klíčema, mamča, fotřík.*“

Při trochu neuctivém pojmenování samotného Pánaboha se ti starší andělové nenápadně pokřižovali. Ale jak jsem jim koukal přes ramena, všiml jsem si, že ten Nejvyšší sedí klidně v povzdálí na nebeské lenošce, také odpočívá, a těm bujným slovíčkům se jen nenápadně usmívá. Asi dobře ví, s jakou čeládkou pracuje.

Najednou se ale ozvalo: „*Večeře, nebeská mládeži!*“ Karty, jak se objevily, zase nějak zmizely. A za chvíli se už ozvalo hlasité mlaskání. Tak všem přes den upracovaným chutnalo. Co vlastně jedli, nevím! Už mi také vyhládlo! Raději jsem se probudil a šel si najít v chladničce také něco dobrého!